

AMY

Ať jde máma první,“ povídá táta.

Máma chtěla, abych šla první já. Asi se bála, že až je zavřou do boxu a zmrazí, uteču a budu dál žít, místo abych se svěřila té studené průhledné bedně. Ale táta si nedal říct.

„Ať Amy vidí, jaké to je. Jdi první, ona se bude koukat. Pak může jít ona, já tu budu s ní. A nakonec půjdu já.“

„Ty jdi první,“ máma na to. „Poslední půjdu já.“

Šlo ale hlavně o to, že dovnitř člověk lezl nahý, a ani jeden z nich nechtěl, abych je viděla svlečené (ne že bych se na ně chtěla dívat, jak je pánbůh stvořil, fuj), ale kdybych si měla vybrat, šla by první máma, protože tam dole vypadáme stejně a tak.

Připadala mi hrozně hubená, když se svlékla. Klíční kosti jí vyčnívaly ještě víc než normálně a její kůže, tenká jako rýžový papír, vypadala, jako když si starý člověk příliš často maže ruce. Břicho, které vždy skrývala pod oblečením, měla celé varhánkovité a povislé, takže působila ještě o něco zranitelnější a slabší.

Zaměstnanec laboratoře matčina nahota zřejmě nezajímala, stejně jako nebrali na vědomí přítomnost mě a mého otce. Pomohli jí lehnout si do průhledného kryho boxu. Vypadal skoro jako rakev, ale v rakvi je polštář a vypadá mnohem pohodlněji. Tohle byla spíš taková větší krabice od bot.

„Studí to,“ postěžovala si máma. Její bílá kůže se přitiskla ke dnu boxu.

„Nic neucítíte,“ zabručel první zřízenec. Na jeho jmenovce stálo Ed.

Když druhý zřízenec, Hassan, napichoval matce kapačku, odvrátila jsem zrak. Jednu do loketní jamky levé ruky, druhou do pravé, do té velké žíly za klouby prstů.

„Uvolněte se,“ povídá Ed. Byl to rozkaz, ne laskavé pobídnutí.

Máma si skousla ret.

Tekutina v kapačce netekla jako voda. Táhla se jako med. Hassan stiskl pytlík, aby ji popohnal. Byla nebesky modrá stejně jako chrpy, co mi dal Jason na maturáku.

Máma bolestí sykla. Ed sundal z prázdné kapačky v levé ruce žlutou plastovou svorku a hadičkou začala do pytlíku proudit světle červená krev. Máminy oči se zalily slzami. Modrý sliz v druhé kapačce se zaleskl a matčinými žilami slabě probleskovalo nebe, jak jimi protékal.

„Musíme počkat, až to dorazí do srdce,“ řekl Ed a podíval se na nás. Táta zaťal pěsti a pohledem se vpíjel do mámy. Ta měla oči pevně zavřené a na řasách se jí usadily dvě horké slzy.

Hassan znovu stiskl sáček s modrým slizem. V místě, kde si máma kousala ret, jí zpod zubů vytryskl pramínek krve.

„Bez téhle hmoty by to zmrazení nefungovalo.“ Edův tón byl nenucený, jako když pekař vykládá, že se do těsta dává droždí, aby vykynulo. „V buňkách by se vytvořily krystalky ledu a protrhly by buněčné stěny. Ta hmota je posiluje, víme? Led je neprorazí.“ Podíval se dolů na mámu. „Ale bolí to jak čert, když to teče dovnitř.“

V obličejí byla bledá, ležela v boxu a vůbec se nehýbala, jako by se měla zlomit, kdyby se pohnula. Už teď vypadala mrtvá.

„Chtěl jsem, abys to viděla,“ zašeptal táta. Nepodíval se na mě – pořád hleděl na mámu. Ani nemrkl.

„Proč?“

„Abys věděla, do čeho jdeš.“

Hassan pořád mačkal pytlík se slizem. Máma obrátila oči v sloup a já chvíli myslela, že omdlí.

„Už to bude,“ řekl Ed, když se podíval na sáček s krví. Proud se zpomalil.

Bylo slyšet jen Hassanovo těžké oddychování, jak hnětl umělohmotný zásobník s modrou hmotou. A slabounký nářek, jako když umírá kotě. Ten vycházel z mámy.

Hadička vedoucí k levé ruce se modře zaleskla.

„Tak jo, stačí,“ povídá Ed. „Už to má v žilách všechno.“

Hassan vytáhl jehlu. Máma vydala chrčivý vzdech.

Táta si mě přitáhl blíž. Když jsem se podívala na mámu, připomnělo mi to pohled na babičku, když jsme se s ní loni v kostele všichni loučili a máma řekla, že už je na pravdě boží, ale myslela tím prostě, že je mrtvá.

„Jaké to je?“ zeptala jsem se.

„Jde to,“ zalhala máma. Aspoň mluvit jí ještě šlo.

„Můžu se jí dotknout?“ dovolila jsem se Eda. Pokrčil rameny, a tak jsem ji vzala za prsty na levé ruce. Byly studené jako led. Máma mi stisk neoplatila.

„Můžem s tím pohnout?“ vložil se do toho Ed a zamával velkým kapátkem.

Ustoupili jsme s tátou, ale jen tak, aby si máma nemyslela, že jsme ji v té ledové rakvi nechali samotnou. Ed mámě otevřel oči. Měl velké, mozolnaté prsty a vypadalo to, jako by mámina tenounká víčka rozevíral nahrubo otesanými špalky. Do obou zelených očí skápla žlutá tekutina. Ed to udělal rychle - *kap, kap* - a pak oči zase jakoby zatlačil. Už je neotevřela.

Asi jsem vypadala vyděšeně, protože když se na mě Ed podíval, dokonce přerušil práci a usmál se na mě. „To aby neoslepla,“ vysvětlil mi.

„Jsem v pořádku,“ řekla máma z krabice od bot. Oči měla sice zavřené, ale slzy jí byly cítit i z hlasu.

„Hadičky,“ požádal Ed a Hassan mu podal trojici průhledných plastových hadiček. „Heleďte.“ Ed se naklonil blíž k mámině obličeji. „Tyhle trubičky vám zasunu do krku. Bude to nepříjemný. Snažte se je jakoby polykat.“

Máma přikývla a otevřela pusou. Ed jí začal soukat hadičky do krku. Máma prudce dávala, stahy jí vycházely z břicha až k suchým, popraskaným rtům.

Podívala jsem se na tátu. Sledoval to chladným, netečným pohledem.

Trvalo to dlouho, než se máma uklidnila a ztichla. Pořád polykala a svaly na jejím krku se přizpůsobovaly hadičkám. Ed protáhl trubičky otvorem ve víku bedny kousek od máminy hlavy. Hassan otevřel zásuvku a vytáhl zmeř kabelů. Nacpal svazek barevných drátů do první trubičky a do druhé pak dlouhý černý kabel s malou krabičkou na konci. Do třetí nakonec strčil obdélníkový kousek plastu, který vypadal jako solární panel s optickým kabelem. Hassan zapojil všechny kabely do bílé krabičky, kterou Ed připevnil na otvor ve víku kryto boxu, což byla vlastně jen taková vylepšená bedna.

„Tak se rozlučte.“ Vzhledla jsem, ten milý hlas mě překvapil. Ed k nám stál zády a psal něco na počítači, mluvil Hassan. Povzbudivě na mě kývl.

Táta mě musel zatahnout za ruku, abych k mámě přišla blíž. Nechtěla jsem si ji pamatovat takhle. Takovou... žlutý povlak na očích, trubičky s kabely nacpané v krku, v žilách místo krve modrá tekutina. Táta ji políbil a máma se přes hadičky trochu usmála. Pohladila jsem ji po rameni. Bylo taky studené. Něco na mě zagrglala a já se k ní naklonila blíž. Tři zvuky, vlastně tři zasípání. Stiskla jsem mámě ruku. Věděla jsem, že se mi přes ty trubičky snaží říct, že mě má ráda.

„Maminko,“ šeptla jsem a pohladila ji po kůži měkké jako papír. Od sedmi let jsem jí neřekla jinak než mami.

„Tak jo, stačí,“ přerušil nás Ed. Tátova ruka mi vklouzla pod loket a jemně zatahala. Vytrhla jsem se mu. Změnil taktiku, vzal mě za rameno, otočil a přitiskl si mě na tvrdý svalnatý hrudník. Tentokrát jsem se nebránila. Ed s Hassanem zvedli něco, co vypadalo jako nemocniční verze požární hadice, a bednu začala plnit voda s blankytnými třpytkami. Máma vyprskla, když jí hladina vystoupila k nosu.

„Vdechněte to,“ zakřičel Ed přes proudící tekutinu. „Uvolněte se.“

Modrou vodu prorazila šňůra bublinek a zahalila jí tvář. Zatřásla hlavou ve snaze zabránit vodě ji utopit, ale po chvíli to vzdala. Tekutina ji celou zalila. Ed zavřel hadici a vlnky se uklidnily. Voda se nehýbala. Máma se nehýbala.

Ed s Hassanem zakryli rakev víkem. Vsunuli ji do zdi vzadu, a až když za ní zavřeli dvířka, jsem si všimla, že jich tam je víc, jako v márnici. Otočili klikou dolů. Dvířky uniklo zasyčení páry a bleskový mrazicí proces byl u konce. Ve vteřině byla máma, naše máma, zmrzlá a nehybná. Na tři sta let byla vlastně mrtvá, dokud někdo neotevře ta dvířka a nevzbudí ji.

„Teď mladá?“ zeptal se Ed.

Udělal jsem krok dopředu a zařala pěsti, aby se mi netřásl ruce.

„Ne,“ zasáhl táta.

Ed s Hassanem nečekali na odpověď a už připravovali další rakev. Bylo jim jedno, kdo z nás půjde další. Dělali zkrátka, co měli.

„Cože?“ zarazila jsem se.

„Půjdu já. Máma by s tím nesouhlasila, myslela si, že vycouváš a nepůjdeš do toho s námi. Já ti tu možnost chci dát. Teď jsem na řadě já, a když se rozhodneš, že se nenecháš zmrazit, nic se neděje. Strejda s tetou o tom vědí a čekají venku, budou tu až do pěti. Až mě zmra-

zí, můžeš klidně odejít. My s mámou se to nedozvíme dřív, než nás za pár set let vzbudí. Jestli se nakonec rozhodneš, že chceš radši žít dál, my to pochopíme.“

„Ale tati, já...“

„Ne. Není fér tě do toho tlačit. Bude lepší, když se rozhodneš bez nás, nebudeš mít pocit, že to musíš udělat kvůli nám.“

„Ale já vám to slíbila. Mámě jsem to slíbila.“ Hlas se mi zlomil. Oči mě bolestivě pálily, a tak jsem pevně stiskla víčka. Po tvářích se mi rozběhly dvě horké cestičky slz.

„Na tom nezáleží. Je to moc velký slib, to po tobě nemůžeme chtít. Musíš se rozhodnout sama – jestli tu chceš zůstat, chápu. Nechávám ti zadní vrátka.“

„Ale tebe nepotřebují! Můžeš tu zůstat se mnou. Nemáš pro tu misi žádný význam, jsi sakra voják, ne? K čemu bude bojový analytik na nové planetě? Můžeš zůstat tady, můžeš přece...“

Táta zavrtěl hlavou.

„...být se mnou,“ zašeptala jsem, ale nemělo smysl po něm chtít, aby zůstal. Byl rozhodnutý. A stejně jsem neměla pravdu. Táta měl šestou nejvyšší hodnost, takže sice nebyl žádný vrchní velitel, ale i tak byl dost vysoko. Máma byla taky důležitá. Co se týkalo genetických transformací, neměla konkurenci. Potřebovali, aby pomohla vyvinout plodiny, které bude možné pěstovat na nové planetě.

Mě jako jedinou nepotřebovali.

Táta odešel za plentu a svlékl se, a když vyšel ven, Ed s Hassanem mu půjčili malý ručník, kterým se cestou ke kryonické komoře zakrýval. Když si lehl, vzali mu ho a já se přinutila dívat se mu do očí, abych nám to oběma ještě nezhoršovala. Ale z jeho tváře vyzařovala bolest, takový výraz jsem u táty nikdy neviděla. Sevřel mě ještě větší strach, silnější pochyby. Dívala jsem se, jak napichují kapačky. Snažila jsem

se stáhnout do sebe, utišit výkřiky hrůzy znějící mou myslí a stát zpříma s páteří z ocele a kamennou tvář. Pak mi táta stiskl ruku, jednou a silně, když mu soukali hadičky do krku, a já se sesypala.

Než naplnili box modře tečkovanou tekutinou, táta zvedl ruku a natáhl malíček. Já jsem ho objala svým malíčkem a věděla jsem, že mi takhle slibuje, že všechno bude v pořádku. A skoro jsem mu věřila.

Když se kryo box začal plnit, plakala jsem tak, že jsem ani neviděla, jak mu tekutina zaplavila tvář. Pak přiklopili víko, zabouchli za ním dvířka márnice a štěrbínami unikl obláček bílé páry.

„Mohla bych ho vidět?“ zeptala jsem se.

Ed s Hassanem se na sebe podívali. Hassan pokrčil rameny. Ed trhl klikou, otevřel dvířka a vytáhl průhlednou rakev ven.

Pak jsem ho uviděla. Průhledná tekutina byla úplně zmrzlá a já věděla, že táta taky. Zatoužila jsem ucítit skrz led jeho teplo a položila jsem ruku na sklo, ale rychle jsem ucukla. Sklo bylo tak studené, až páliło. Na krabičce, kterou Hassan připevnil na víko tátova kryo boxu, blikala zelená světélka.

Táta si pod ledem nebyl vůbec podobný.

„Tak,“ ozval se Ed, „jdeš do toho, nebo bereš roha?“ Zastrčil tátovu rakev zpátky do malého otvoru ve zdi.

Když jsem se na Eda podívala, oči jsem měla tak zalité slzami, že se jeho tvář rozplizla a vypadal trochu jako Kyklop. „Já...“

Oči mi sklouzly přes kryonické přístroje až ke dveřím na druhé straně místnosti. Za nimi byl strýček s tetou, které mám moc ráda a se kterými bych mohla šťastně žít. A ještě dál byl Jason. A Rebecca, Heather a Robyn a všichni kamarádi. A hory, květiny, nebe. Země. Za těmi dveřmi je Země. A život.

Ale pak jsem se podívala na malá dvířka ve zdi. Za nimi byla maminka s tátinkem.

Když jsem se svlékala, plakala jsem. První kluk, co mě viděl nahou, byl Jason, jen tenkrát jednou, ten večer, co jsem zjistila, že opustím všechno na Zemi, včetně něj. Nelíbila se mi představa, že Ed s Hassanem budou poslední muži na téhle planetě, kteří mě uvidí nahou. Snažila jsem se zakrýt rukama, ale musela jsem je dát pryč, aby mi Ed a Hassan mohli zavést kapačky.

Kristepane, bylo to horší, než jak to vypadalo u mámy. Bože můj. *Bože!* Studilo to a páliło zároveň. Cítila jsem, jak se mi napínají svaly, když mi ten modrý sliz vnikal do těla. Srdce chtělo *bušit*, tlouct na hrudní koš, jako milenec tluče na dveře, ale modrá hmota na něj měla úplně opačný účinek, takže začalo *zpo-ma-lo-vat* a namísto *buchbuchbuch* dělalo:

buch... buch...

...buch...

...

...

...buch...

...

Ed mi násilím rozevřel víčka. *Kap.* Oči mi zalila studená žlutá tekutina a zalepila je jako klovatina. *Kap.*

Byla jsem slepá.

Jeden z nich, možná Hassan, mi poklepal na bradu a já poslušně otevřela pusu. Zřejmě ne dost, protože mě hadičkami štouchl do zubů. Spustila jsem čelist níž.

A pak mi vtlačil hadičky do krku, nelítostně. Nebyly tak ohebné, jak vypadaly. Bylo to, jako by mi někdo do úst cpal namazanou násadu od smetáku. Znovu a znovu jsem dávila. Plast trubiček chutnal po mědi a žluči.

„Polykej!“ křičel mi do ucha Ed. „Uvolni se!“